

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra Forskrevet (Danske Klassikere)

Citation: Drachmann, Holger: "Forskrevet", i Drachmann, Holger: *Forskrevet*, udg. af Lars Peter Rømhild, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2000, s. 194. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann14val-shoot-idm140708762839712/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Forskrevet

Og han betragtede hende opmærksommere. Ansigtet var bleget som af den bestandige Kryben i Skjul bort fra frit Sollys og Livsglæde – under en evig stram Selvpaapassenhed og under Fru Mamas orthodoxe Kirkelighed og Selskabelighed. Trækkene var nærmest kønne – men med underlig plebejisk fremtrædende Kindben og en aparte »sløj« Hage. Øjnene kunde vise et stille, ydmygt Skær af Barnlighed ... et saa skønt kvindeligt Skær af en Blufærdighed, der mindede ham om et Væsen, en Person, som han forgæves anstrengte sig for at finde Navn eller Situation til ... og saa kom der en forpint og gnaven Ængstlighed, en ubehagelig sursød Mine frem, der straks genkaldte ham hans Scheidewasser i Hukommelsen.

Stakkels Pigebarn! »Fædrener Synder ...«

Han brod af. Han havde Annette for sig.

Egenlig klædte det hende ikke at skændes. Thi man ligefrem skændtes nu ved Bordet – til synlig Opbyggelse for de Fremmede i Salen.

Nej, det klædte hende ikke. Der var Ojeblikke, hvor hun paafaldende lignede Mama ... Mama havde ganske vist været smuk, og den yngre, yppigere Udgave af hende havde denne Til sætning af moderne Pikanteri, der sjældent undlader at bestikke Kunstnernaturen ... men han *saa* Ligheden ... og der krob en lille Gysning igennem ham idet han mod sin Vilje tilhviskede sig selv: »Alte Betschwester, junge ...«

Fy, Henrik! hvor Du stirrer ondt paa mig! sagde Annette.

Gerhard tog hendes Haand og bemærkede dæmpet: Kunde I nu ikke lade det være nok? –

Jo – men – Papa skal blot have *den* endnu! Og saa vil vi more os bagefter ... vil vi ikke, Papa?

Etatsraaden parerede Udfaldet, og vinkede ad Opvarteren: »l'addition!»

Saa gik man samlede udenfor. Annette hængte sig ved Gerhards Arm, som hun knugede lidenskabeligt, medens hun med glinsende Øjne sagde:

Aa – det gør saa godt, efter saa lang Tids Forløb, at skænd's rigtig grundigt ...!